

Miladin:

Večerni pogovor.

— Kaj je vaše delo,
dragi otročiči? —

„Ej, saj dobro veste
punčke in konjiči!“

— Kdo je zajtrk skuhal,
ko ste k mizi seli?

„Skuhali so mama,
mi smo pa pojedli.“

— Pa ste šli na polje —
ste li morda želi?

„Žele so žanjice,
mi smo jim le pelil!“

— Čujte, kaj pa v šoli,
ali tam kaj znate? —

„Oh sevé, nam ondi
res so ure zlate!“

— Kaj pa vam je ljubše,
sadje ali cvetje? —

„Vse za nas je radost:
zima in poletje.“

— Prav vsegà imate,
kaj bi pa še radi? —

„Ej, v poletju zime,
v jesen pa pomladi!“ —

Vek. Skuhala:

Učit se grem.

»**N**ič mi ni več za te puste knjige. Nerad jih že nosim. Da bi le kmalu dobil odpustnico! Potem se grem pa učit.«

Tako je tarnal Verlekov Ivan, da ga je bil Gorčenkov Jakob že dolgo sit. Prav so mu torej prišle zadnje besede Ivanove: oklenil se jih je kakor ponesrečen plavač rešilne deske. Začel je zbadati Ivana.